



Moja turneja se nastavlja i polako se približava Nova godina. Otišao sam 2010. a vratitiću se 2011.! Godinu dana, ej bre rođaci! Beć je već uveliko spreman za Novu godinu, baš se interesujem kakav li će doček Austrijanci organizovati . Pitam li se pitam, mislim da nam nisu dorasli po dočekivanju Nove godine na trgovima, ali još ćemo videti.

Vreme je hladno i daљe sanjam Barselonu i povratak na onih divnih 15-20 stepeni, prosto mi toplo oko srca kada se samo setim. Marija Hilfe Štrase, sledeća stanica u razgledanju "naše" bivše carevine. Nema ama baš ništa slično sa bivšom carevinom jer je u pitanju fešn ulica. To je ona ulica u kojoj na svakom koraku možete naći raznorazne krpice, suknjice, štaflice, a u trenutku predaha klopice, pa opet isto. Malo šale, ali nije daleko od istine, pored većih, mislim da je čak tu i najveći šoping centar u Beču, nalazi gomila prodavnica sa markiranom robom. Upustvo za neupućene a vezano za markirane prodavnice: preduslov za ulazak u je ogroman svežanj Ljubičastih novčanica. Da, onih od 500 evrića. Kada kažem markirane, mislim one skupe markirane. Pošto nisam imao svežanj, reših da idem u razgledanje i ako baš naletim na nešto ultra-mega-giga jefitno, da i kupim. Mislim da nisam napomenuo da mi je od vučenja torbe nije bilo dobro, ona je sve nekako bila teža i teža, a ja sve nekako nevoljniji za ponavljanje iste radnje iznova i iznova. U jednom momentu, a mogu da se opkladim u to, počeću da sanjam točkiće. Mali slatki točkići. Rešenje mi je bilo tu sve vreme ispred nosa, naravno ali trebalo je se osloboditi malo valute. Prelomio sam i u svojeg megalomanstu, kupujem, kofer ogromnih razmera. Pozvideli bi mi čak i šverceri. Može dva deteta od po 10 godina da se uguze unutra! Konstatno sam zaboravljao da kupim, neki veći USB i neke sluške kako bih mogao u nekim sredinama gde to nije baš bilo moguće da slušam muziku, i kada mi treba neko štampanje itd. Kako sam samo bio srećan kada sam kupio za neke tričave pare, hej, osam giga! Nasmešen i krajnje zadovođen, spuštam se ulicom. Marija Hilfe Štrase je pod nagibom iliti uzbrdo, ali taman u smeru kome treba. Kada se nakupuješ, ne samo noge nego i stvari, nose te ka dole, tj. ka centru.

Moram da napomenem da sam se vozio na Točku u Prateru (zabavni park). Sama istorija točka je krajnje zanimljiva. Napravljen je 1897. i još uvek je u funkciji. Meni je sasvim jasno da je vožnja ovim točkom pre 110 godina i bila nešto vau, i tih 60 metara visine je ulivalo neki strah. Super je što se može videti panorama grada i to ne baš jeftino. Što se tiče panorame gledajte da to bude lep i sunčan dan u protivnom će te kao ja gledati u gomile i gomile izmaglice i pogadati šta bi moglo biti tu.

Nova godina kuca na vratima! Spremam se i sa nekim društvom iz Srbije odlazimo na Trg da proslavimo Novu godinu na bečki način. Svuda unaokolo sam viđao neke svinjice koje su se prodavale. Nisam skapirao šta im to znači osim moje slobodne i lične interpretacije da su možda tako obeležavali kada smo im mi preterivali svinje preko Dunava, ili možda obeležavaju svinjokolje! Trg je bio super okičen i osvetljen, gomila ljudi koja se tiskala da zauzme što bolju poziciju. Skroz su mi bili smešni na neki način, svi do jedne osobe koji su dolazili na Trg su

Napisao Miroslav Kovačević
utorak, 08 novembar 2011 20:00

nosili male flašice šampanjca. Nisam uspeo da razumem ovo, da li su nosili male flašice jer su im bile lakše za transport, jer je kriza pa su rešili da kupuju manje, jer svako nosi svoju posebno. Sada iz ove vremenske perspektive i znajući za nemačku štedljivost, koja je sigurno prešla i na njih, nosili su male da bi bili samo oni i da ne bi kupovali veliku i uštedeli novac. Kakvo samo povezivanje, eh. Vatromet je bio fenomenalan, stvarno treba doživeti ali ono posle tij nakon Nove godine e to je trebalo doživeti, ostao sam bez reči. Nakon nekoliko minuta posle Nove godine, narod je jednostavno krenuo da se razilazi, znam po sebi kada sam isao na trg u Beogradu da smo ostajali do četiri ili 5 ujutru. Odoše ljudi kao da ih nije bilo. Pošto sam ispratio svoju ekipu, rešio sam da ispunim sebi čef i da odem u neki pab. Nakon šetkanja od nekoliko minuta, nailazim na neki zanimljiv, a i u blizini hostela. Čisto ukoliko se malo zanesem da mogu da se vratim. Pab je bio pun pogodak, iako sam bio sam u njemu, veoma brzo sam se sprijateljio sa gazdama. Rumuni, koji su mi u nekom momentu kada su saznali da sam iz Srbije, puštali srpsku muziku. Eh, nema kraja mojoj radosti, konobar, šta piye kafana ja plaćam za sve! (nastaviće se)